

TIA SÁNG MẶT TRỜI XUYÊN THẤU NGỰC TÙ TẮM TỐI

Ngày 20-1-1987, ông Terry Waite, tín hữu Anh giáo - người Anh - bị nhóm Hezbollah Liban bắt cóc. Ông được đức tổng giám mục Canterbury Anh giáo gửi đến thủ đô Beyrouth để điều đình với nhóm Hezbollah về việc trả tự do cho một số con tin đang bị họ giam giữ. Nhưng rồi chính ông cũng rơi vào bẫy sập của nhóm Hezbollah. Ông bị giam 1763 ngày, tức hơn 5 năm trời. Ông Terry Waite nói về kinh nghiệm sống Đức Tin trong thời gian cô đơn và bị giam cầm như sau.

Tôi ngồi bệt dưới đất, lưng tựa vào tường, chân trái bị xích vào móc sắt. Một tấm vải dày che kín cánh cửa sổ duy nhất, ngăn cản không cho tia sáng mặt trời nào lọt vào phòng. Thỉnh thoảng, ánh sáng ngọn đèn cầy lung-linh chớp-chớp. Nếu chẳng may nó tắt, tôi hoàn toàn rơi vào bóng tối đen.

Mỗi sáng thức giấc, tôi tự hỏi làm sao có thể sống sót cho đến ngày mai? Tôi thích nhủ lòng: "Điều đáng sợ nhất đã qua rồi!" Bởi lẽ, tôi từng bị khảo cung, bị đánh đập và ngay cả việc bị hành quyết giả nữa! Những kẻ bắt cóc kháo láo với nhau: "Ông này thật can đảm!" Tuy chuyển miệng nhau như thế, họ vẫn xiềng chân và giam tôi cách biệt hoàn toàn. Không một cuốn sách. Tôi thường chiêm ngắm toàn bộ "gia sản" nghèo nàn của căn phòng giam: một tấm nệm mỏng, ba cái mền cũ rách, một bình đựng nước và một ly nhỏ uống nước.

Mỗi lần trước khi người lính canh mang thức ăn vào, tôi được lệnh phải bịt mắt lại! Rất may là không có gương soi. Nếu không, tôi sẽ nhìn ngắm một bộ mặt tiều tụy, hốc hác.. Dầu vậy, tôi vẫn tiếp tục muốn sống và ham sống. Tôi ước ao cảm nhận sự hiện diện ủi an của THIÊN CHÚA, nhưng không tài nào cảm nhận được! Tôi chỉ cảm thấy hoàn toàn cô đơn, vô cùng cô đơn!

Chính vào lúc ấy, tôi trông thấy một tia sáng mặt trời thật yếu ớt, xuyên qua một kẽ hở nhỏ của song cửa và dội chiếu vào phòng giam. Tôi nhím mắt nhìn tia sáng như bị thôi miên. Tia sáng đã vượt qua hàng bao triệu cây số trong không gian để dừng lại nơi một phòng giam nhỏ bé tòi tàn ở tận vùng Trung Đông này. Tia sáng chói lọi nhắc nhở tôi nhớ rằng:

- Ánh sáng đã chiến thắng bóng tối!

Mặc cho bao sỉ nhục tủi hổ mà nhóm Hezbollah ném vào người, tôi hãnh diện cảm thấy mình thuộc về vũ trụ tuyệt đẹp, tuyệt tác này! Tôi nói với những kẻ hành hung:

- Các anh có thể bẻ gãy, đập nát thân xác tôi. Nhưng các anh không thể nào cướp được linh hồn tôi!

Nhưng nhất là, tia sáng mặt trời yếu ớt nhắc tôi nhớ rằng:

- THIÊN CHÚA hiện diện giữa lòng cuộc đời mỗi người và phương thế duy nhất để sống trong viên mãn là tôn trọng màu nhiệm của Ngài.

Các trẻ em chơi ngoài đường, cạnh nơi phòng tôi bị giam giữ. Tiếng nói, tiếng cười, tiếng la hét của chúng vang tới tận tai tôi, khiến tôi nghĩ đến gia đình tôi. Tôi bắt đầu lục lọi trí nhớ, sống lại dĩ vãng cuộc đời của 40 năm về trước. Vô thức sống dậy, giúp tôi ngủi được hương vị, nghe được âm điệu và trông thấy hình ảnh của những ngày thơ ấu, niên thiếu và xuân trẻ.

Tôi tưởng tượng ra cuộc dạo chơi quanh cánh đồng, tay trong tay với Mẹ tôi. Hoặc tôi trông thấy mình ngồi trên chiếc xe đạp, thích thú đạp quanh các đường vòng hay khó nhọc đạp lên các con dốc. Lạ lùng thay, chân tôi vẫn bị xiềng, khung cửa sổ vẫn bị đóng kín, nhưng nơi thế giới của trí nhớ và trí tưởng tượng, tôi có thể nói, cười và khóc! Thân xác tôi bị giam giữ trói buộc, nhưng trong đầu óc tôi, tôi hoàn toàn được tự do.

Bao nhiêu năm trôi qua kể từ biến cố đau thương ấy. Giờ đây, kinh nghiệm ngục tù chỉ còn là kỷ niệm, một kỷ niệm không ám ảnh tôi. Trái lại, nó mang đến cho tôi nhiều nghị lực. Đặc biệt, tôi nhớ cách riêng đến tia sáng mặt trời yếu ớt đã mang đến cho tôi niềm hy vọng, và một cách nào đó, đã giúp tôi chạm đến biên giới của huyền nhiệm. Trong những tháng ngày bị giam giữ trong u tối, tôi hiểu được rằng:

- Đau khổ không đè bẹp hay hủy diệt con người. Trái lại, đau khổ có thể giúp con người biến đổi nỗi cô đơn nơi tù đầy thành cuộc sáng tạo trong đơn côi.

... "Có THIÊN CHÚA bên đỡ chúng ta, ai còn chống lại được chúng ta? Đến như chính Con Một, THIÊN CHÚA cũng chẳng tha, nhưng đã trao nộp vì hết thảy chúng ta. Một khi đã ban Người Con đó, lẽ nào THIÊN CHÚA lại chẳng rộng ban tất cả cho chúng ta? Ai sẽ buộc tội những người THIÊN CHÚA đã chọn? Chẳng lẽ THIÊN CHÚA, Đấng làm cho nên công chính? Ai sẽ kết án họ? Chẳng lẽ Đức Chúa GIÊSU KITÔ, Đấng đã chết, hơn nữa, đã sống lại, và đang ngự bên hữu THIÊN CHÚA mà chuyển cầu cho chúng ta? Ai có thể tách chúng ta ra khỏi Tình Yêu của Đức Chúa GIÊSU KITÔ? Phải chăng là gian truân, khổ khổ, đói rách, hiểm nguy, bắt bớ, gươm giáo? Như có lời chép: "Chính vì Ngài mà mỗi ngày chúng con bị giết, bị coi như bầy cừu để sát sinh". Nhưng trong mọi thử thách ấy, chúng ta toàn thắng nhờ Đấng đã yêu mến chúng ta (Thư gửi tín hữu Roma 8,31-37).

("Reader's Digest SÉLECTION", Avril/1997, trang 99-103)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt